

Læs novellen *Sidste tog*, og besvar spørgsmålene ud fra tekstens indhold.
 Sæt kryds ud for de rigtige svar.
 Der er kun ét rigtigt svar til hvert spørgsmål.

Sidste tog

Ina Bruhn

Uendelig tristhed.

Det er følelsen.

Der er kun gået en time, siden vi stod foran Tivolis hovedindgang, og jeg så på min mobil, at klokken var 00.34. De sidste Tivoligæster myldrede omkring os i den varme nat. Samir greb min hånd og sagde, at der kun var fire minutter til det sidste tog. Han trak mig ned ad fortovet, rundt om hjørnet, ind og ud mellem folk. Vi havde haft en god aften. Vi prøvede et par af forlystelserne og hørte Fredagsrock på Plænen, men de ting var ikke vigtige. Det vigtige var at være sammen et sted, hvor ingen kendte os. På en bænk mellem blomsterkummerne ved søen tog jeg ham i hånden, og han slap den ikke igen. Heller ikke da der kom nogle mennesker forbi. Så tog han mig om nakken og trak mit ansigt ind til sin hals. Jeg kyssede ham dér og indåndede hans duft blandet med min. Måske var der nogen, der så os, men han skubbede mig ikke væk, og vi blev siddende sådan længe.

Samir trak i min arm, så det gjorde ondt. Pludselig drejede han skarpt til højre og løb over vejen mod Hovedbanegården. Vi kom over og løb ned ad gaden på den anden side, forbi et hotel, og til venstre lå Hovedbanegården med et S-tog til Frederikssund, der afgik om et minut eller mindre, så selvfølgelig så vi derover og ikke på den lastbil, der kom fra højre.

Samir slap min hånd.

Noget hårdt og varmt ramte mig i ryggen. Det var i hvert fald følelsen, men det var ovre igen med det samme, og vi løb videre. Samir holdt mig ikke i hånden, da vi løb ind i forhallen, for herinde var der større chance for at møde nogle venner hjemme fra Frederikssund, der også skulle have det sidste tog hjem. Og det, der gælder i Tivoli, gælder ikke derhjemme. Vores venner er ikke engang det værste. Det værste er vores familier. Ingen af dem ville forstå det.

Toget holdt ved perronen, og der var 0 minutter til afgang. Alligevel skulle Samir selvfølgelig løbe ned til den forreste vogn, inden han sprang ind. En gammel dame var på vej ud i det samme, men hun ignorerede hans vilde spring ind ad dørene. Gamle damer har det ellers med at være bange for Samir. Han passer til fordommene, lig-

ner klichéen, og jeg tænker, at de bare skulle vide.

Jeg blev stående i døren ud til mellemgangen og så på hans nakke. Om en time ville vi være hjemme i Frederikssund, og bagefter skulle jeg nok ikke regne med at se ham igen foreløbig. Vi har været meget sammen i de sidste par uger, men sommerferien slutter på mandag. Jeg skal i gymnasiet, og Samir skal i tiende. Han er allerede begyndt at fjerne sig fra mig. Ellers ville han ikke have sat sig med ryggen til døren.

Nogen skubbede til mig. En lugt af støv og vand fulgte med. Efter en lang hedebløge har man vænnet sig til at mænd enten lugter af sved eller af en hel masse, der skal overdøve sveden. Men denne mand, tynd, høj og i DSB-uniform, han lugtede kun af støv og den slags koldt vand, der løber gennem drypstenshuler.

Manden drejede hovedet og så først på mig og så på Samir. Han smilede, som om han vidste en masse om os. Det vidende smil sad stadig på hans blege læber, da han forsvandt ind i togførelsens rum og lukkede døren bag sig med et højt knald.

Jeg dumpede ned på sædet ved siden af Samir: "Klamme stodder."

"Skubbede han til dig?" spurgte Samir.

Jeg rystede på hovedet.

Der stod en del mennesker på toget indtil Flintholm Station. De fleste var halvfulde, halvtrætte, halvgamle. Efter Vanløse begyndte de at stå af igen. Fra nu af afleverede toget kun.

"Kan vi ses i weekenden?"

Det var mig, der spurgte. Det er det altid.

"Det ved jeg ikke."

"Søndag, måske?"

"Min far har fødselsdag på søndag."

Så sagde jeg ikke noget igen før Ballerup.

Der blev længere mellem husene. Mørket uden for togets vinduer var massivt. Som mørket i december, når man vågner midt i et mareridt, og bare det at trække vejret er skræmmende. Men det er ikke december. Det er august, stadig sommer og stadig hedebløge, men de lyse nætter er forbi, og på mandag starter jeg i gymnasiet.

Efter Veksø rejste Samir sig og så ned gennem togstammen: "Jeg tror sgu, vi er de eneste, der er tilbage."

Han løb hele vejen ned gennem toget. Det havde sat farten op siden Veksø. Hjulene hamrede taktfast mod svellernes sammenføjninger.

Det var gennem dunkene i kroppen, at jeg kunne mærke farten, for uden for vinduerne var der intet at se. Kun mørke.

Samir dumpede ned på sædet ved siden af mig. "Vi er de eneste tilbage."

"Bortset fra Klammesen derinde," sagde jeg og nikkede mod togføreren.

"Fuck da ham."

Samir kyssede mig. Det har han kun gjort to gange før, og begge kys var hurtige, akavede, som om han fortro, allerede mens han gjorde det.

Dette kys var rigtigt.

Alting stoppede. Der var ingen tid, og mandag morgen kommer aldrig til at ske.

Noget lys flimrede forbi uden for toget. Jeg rettede mig op i sædet: "Hvad sker der?"

Jeg prøvede at dreje hovedet, men Samir skubbede det tilbage og kyssede mig igen. Hans hænder fandt ind under min T-shirt, og det burde have været det mest vidunderlige nogen sinde, og det var det også, men samtidigt var noget helt galt.

"Samir, vent lige."

"Hvad nu?"

"Vi er lige kørt forbi Stenløse med 120 i timen."

"Og hvad så?"

"Sidste tog skal stoppe ved alle stationer."

Hans fingre borede sig ind i mit hår, og han kyssede mig på halsen: "Klammesen har vel glemt det."

"Kører vi ikke vildt hurtigt?"

Udenfor kun mørke. Ingen gadelamper, ingen huse, ingenting.

"Slap nu af. Vi stopper ved næste station."

Bortset fra, at det gjorde vi ikke. Toftengård blæste forbi os som to korte sekunders lys i mørket. Jeg anede ikke, at et S-tog kunne køre så hurtigt.

Nu blev Samir også bange. Han rejste sig og hamrede på døren ind til togføreren: "Hey, hvad sker der? Hvorfor stopper du ikke?"

"Måske er han besvimet," sagde jeg.

"Nej, for så ville toget stoppe. Der er sådan en knap i førerhuset, som de skal trykke på hvert halve minut. Hvis der ikke bliver trykket på den, så stopper toget."

Nu kom jeg også på benene og hamrede til døren: "Luk op!"

Der kom ingen reaktion fra togføreren på den anden side. Samir sparkede hårdt til døren flere gange, men den var mere solid, end den lige så ud til.

Ølstykke Station forsvandt bag os i et glimt. Så var der igen kun mørket og den dundrende

lyd fra hjulene mod svellerne. Næste stop var Frederikssund. Der stopper skinnerne.

Jeg greb Samirs hånd og trak ham ned på et sæde. "Hvad nu hvis han heller ikke stopper i Frederikssund?"

"Det bliver han sgu da nødt til!"

"Men hvis han nu er blevet tosset og vil begå selvmord eller noget."

"Hold nu op! Selvfølgelig stopper han!"

Samir slap min hånd og sprang op. Han hamrede på døren igen, men der var ingen reaktion fra den anden side.

Vi var kun et par kilometer fra Frederikssund.

"Samir! Nødbremsen!"

Farten fik toget til at svaje voldsomt fra side til side, da vi kæmpede os ud i mellemgangen. Samir greb fat i nødbremsen og trak til.

Toget fortsatte.

"Den virker ikke!"

"Tag den næste."

Vi løb ned gennem vognene og prøvede alle nødbremserne, men ingen af dem fik toget til at stoppe. Der var ikke noget at gøre.

Jeg lod mig falde ned på gulvet og krøb sammen med ryggen mod bagvæggen i den bagerste vogn. Jeg gemte hovedet mellem benene, som jeg havde set flypassagerer gøre på film, lige før flyet smadrer mod jorden.

"Fucking nar!"

Jeg løftede hovedet og så Samir løbe op mod togføreren igen.

"Samir, nej! Bliv her!"

Men han hørte mig ikke. Eller også var han ligeglad. Han løb. Væk fra mig. Gennem døre af glas og toget som en tunnel af lys, indtil han forsvandt.

Pludselig stoppede toget. Brat og med en skrigende lyd fra bremserne. Jeg blev kastet frem og landede fladt på det møgbeskidte gulv. Først da toget holdt helt stille, rejste jeg mig op og gik ud på perronen.

For en time siden stod vi foran Tivoli, og klokken var 00.34.

Det store ur over mig på perronen er stoppet på 00.35.

Her er ingen mennesker, ingen lys fra stationen og byen. Kun lamperne over perronen og lyset fra toget. Jeg ser op langs togstammen, men Samir kommer ikke ud i den anden ende. Han er allerede væk.

Togføreren står ud af toget. Han stopper og vender sig mod mig. Smiler. Langsomt løfter han hånden og vinker mig nærmere.

Uendelig tristhed.

Det er følelsen.

- 1 **Novellen foregår**
 - ☐ om eftermiddagen i juni måned
 - ☐ om aftenen i juli måned
 - ☐ om natten i august måned
 - ☐ om morgenen i september måned
- 2 **I Tivoli har det unge par**
 - ☐ fejret Samirs 15-års fødselsdag
 - ☐ hørt Fredagsrock og prøvet et par forlystelser
 - ☐ moret sig og spist festmiddag
 - ☐ mødt hinanden for første gang
- 3 **Det vigtigste ved Tivoli var at være sammen et sted,**
 - ☐ hvor man kunne have det sjovt sammen
 - ☐ hvor man kunne møde sine venner
 - ☐ hvor man festede med hele familien
 - ☐ hvor man ikke mødte nogen, man kendte
- 4 **Efter ferien skal**
 - ☐ Samir på gymnasiet og fortælleren i 10. klasse
 - ☐ fortælleren på efterskole og Samir på teknisk skole
 - ☐ fortælleren på gymnasiet og Samir i 10. klasse
 - ☐ fortælleren på efterskole og Samir på teknisk skole
- 5 **De er de eneste passagerer i toget**
 - ☐ indtil Vanløse
 - ☐ efter Flintholm
 - ☐ på hele turen
 - ☐ efter Veksø
- 6 **I kupeen kysser Samir fortælleren**
 - ☐ som om han fortryder det
 - ☐ forsigtigt på kinden
 - ☐ på den rigtige måde
 - ☐ for første gang
- 7 **Fortælleren kan ikke lide togføreren, fordi**
 - ☐ han lugtede af sved
 - ☐ han virker frastødende
 - ☐ han er berygtet for at køre vildt
 - ☐ han taler grimt til dem
- 8 **Novellen foregår**
 - ☐ først i Frederikssund, så i et tog og til sidst i København
 - ☐ først i København, så i et tog og til sidst i Tivoli
 - ☐ først i Vanløse, så i et tog og til sidst i København
 - ☐ først i København, så i et tog og til sidst i Frederikssund
- 9 **Novellen drejer sig om et ungt par,**
 - ☐ hvor Samir kun er ude på at udnytte fortælleren seksuelt
 - ☐ som bare vil have en sjov aften sammen
 - ☐ der elsker hinanden, men ikke kan få hinanden
 - ☐ hvor fortælleren er mere forelsket i en anden
- 10 **At toget kører vanvittig hurtigt, og at der kun går et minut, kan betyde, at**
 - ☐ togføreren har kørt for hurtigt
 - ☐ rejsen ikke foregår i virkeligheden
 - ☐ fortælleren har pillet ved uret
 - ☐ togføreren er besvimet